

[Ritta Ahm.]

arbejdslededsituationen i dag. Der bliver ikke tid til det egentlige arbejde, jeg i hvert fald ville sætte overordentlig stor pris på, nemlig det op-søgende arbejde. Jeg tror, at man herved også kan få langt flere unge ud på arbejdsmarkedet. Parallelanvisning, som arbejdsministeren har bebudet vil blive gennemført enten ved lov eller i cirkulæreform, vil vi også meget gerne støtte.

At nogen her i dette ting vil forsøge at foregøgle, at der ingen arbejdsvægring finder sted, det er naivt. Der har altid fundet arbejdsvægring sted. Det har der gjort igennem mange år, og der vil altid være nogen, der udnytter systemet – ikke alene i dette system her, men også inden for skattelovgivning og den sociale bistandslov og alt, hvad der ligger herimellem. Men at sætte en bestemt gruppe, som i dag er på ca. 130.000, i samme bås med de få procent, der vægrer sig ved at arbejde, det finder jeg ganske urimeligt. Man kan ikke lægge en gruppe til last, at der har været ført en forkert politik op gennem 1960'erne, som de gamle partier har skiftedes til at føre.

Jeg vil altså først se på de undersøgelsesresultater, vi i kristeligt folkeparti har været med til at foranledige at arbejdsministeriet har fået sat i gang. Når hele arbejdsformidlingssystemet kommer op at stå, så det bliver funktionsdueligt, så kan vi bagefter se på den restgruppe, der så vil blive sorteret fra, hvis der bliver nogen, hvorfor de vægrer sig ved at tage anvist arbejde, og hvad vi så ellers kan gøre ved det. Men en forudsætning for at få hele dette apparat til at køre er naturligvis, at arbejdsgiverne vil gå positivt med ind i dette arbejde. Jeg håber, at arbejdsgiverforeningen i samarbejde med lønarbejderorganisationerne nu vil medvirke til at få ryddet op i de arbejdslediges rækker, så vi kan få bugt med alle de postulater, som hele arbejdslededsituationen bygger på.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først sige til spørgsmålet om arbejdsvægring: det er en kendsgerning, at på det tidspunkt, hvor vi havde fuld beskæftigelse, var der ingen, der kunne hæve understøttelse i arbejdslededs-kasserne. Det understreges, at selv om der var nogen, der havde lyst til at vægre sig ved at tage arbejde, så er det, der er årsagen til, at man går arbejdsløs i dag, det er, at der

ikke er arbejde nok til alle, på grund af en forkert politik.

Jeg må ellers sige, at det er sjældent, men jeg kan da erklære mig helt enig med hr. Ninn-Hansen, der siger, at det er simpelt hen noget vrøvl, det, fremskridtspartiet siger. Det er jeg enig med ham i.

Jeg vil godt sige, at forslaget går vi imod. Arbejdslededsituationen er en følge af en forkert politik. De arbejdsløse har ikke selv ønsket at blive arbejdsløse, at komme i den situation, hvor de lukkes ude både fra en arbejdsplads og i og for sig også fra mange andre ting i samfundet. De arbejdsløse bliver angrebet gang på gang, de bliver generet: de vil ikke tage arbejde, de er ikke aktive nok, de vil ikke selv ændre deres situation. Alle de, der gider eller har fantasi til at sætte sig ind i de arbejdsløses situation, erkender, at der er mange, der bliver skadet for livet både psykisk og fysisk, fordi de går arbejdsløse. Derfor ville det være det mindste krav til samfundet, at man sagde: økonomisk skal de i hvert fald ikke lide skade i den situation. Derfor burde man ikke tale om at beskære understøttelserne, men i virkeligheden burde man tale om at give dem en øget erstatning, fordi man ikke kan anvise dem arbejde.

Det er ikke rigtigt, at det er forskellen mellem understøttelse og løn, der gør, at nogle ikke tager arbejde. Det er ikke rigtigt, selv om man gentager det gang på gang. Jeg vil godt have at vide: hvor er de arbejdspladser, hvor man kan bruge folkene? Så skal vi nok sikre, at de kommer derhen. Selv om fagforeninger ikke har anvisningsret, så vil jeg garantere for, at de kan komme derhen. Det er ikke rigtigt at sige noget sådant.

Med hensyn til sygedagpengene vil jeg godt sige, at det er vel omkring 35 pct. af de aktive lønmodtagere, som ikke har fuld erstatning, når de er ramt af sygdom og ulykke. Det er de 35 pct., man nu vil angribe. Er det ikke helt urimeligt, at man gør dette? Fremskridtspartiet har nogle gange stillet forslag om, at man skulle nedskære den sikring, som de offentligt ansatte har. Det er jeg gået imod. Når der kommer et forslag som dette, så fristes man til at sige, at i hvert fald folketingsmænd skulle have den samme sygesikring, som de vil give dem, de nu angriber. Så kunne det være, vi fik en anden opfattelse af, hvad den sygesikring gav.

Jeg kan i øvrigt trøste venstre med – selv om vi går imod forslaget – at jeg kan godt garantere for, at det lykkes ikke at holde løn-